

ת"פ 20315/07/20 - מדינת ישראל נגד אברהים אבו עגאג

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 20315-07-20 מדינת ישראל נ' אבו עגאג

בפני בעניין:	כבוד השופט יואל עדן המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורק - פמ"ד
נגד הנאשמים		אברהים אבו עגאג ע"י ב"כ עו"ד יונס אלגרינאוי

גזר דין

האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין וחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין.

העובדות אשר הוכחו וכל השתלשלות העניינים מפורטים בהכרעת הדין, ויש לראות את הקביעות שם כחלק בלתי נפרד מגזר הדין. להלן יובאו הדברים בתמצית.

על פי עובדות בכתב האישום, אשר נקבע בהכרעת הדין כי הוכחו, ביום 20.6.20 בשעה 14:30, או בסמוך לכך, התפתחה מריבה בין הנאשם ובני משפחתו לבין קרובי משפחתו מבני פלג אחר, ביניהם המתלוננים כפי שיפורטו בהמשך, על רקע מעבר של צינור מים בשטח שבמחלוקת עם בני הפלג האחר ("הסכסוך").

לאחר שהופרדו הצדדים למריבה, במועד לעיל, בשעה 14:50, או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לרכבו ("הרכב"), כשלצידו יושב בנו הקטין, והחל בנסיעה לעבר מעגל התנועה הסמוך לביתו.

באותה העת, נכחו מתחת לעץ שבסמוך למדרכה העוטפת את מעגל התנועה ("מקום האירוע"), קבוצה של אנשים בני הפלג האחר. ביניהם זוהיר אבו עג'אג' ("המתלונן 1"), סלמאן אבו עג'אג' ("המתלונן 2") ומוחמד אבו עג'אג' ("המתלונן 3") כולם יחד ("המתלוננים").

במועד לעיל, הגיע הנאשם בנסיעה אל מקום האירוע ברכב, והבחין במתלוננים, ובבני הפלג האחר, מתקהלים במקום

הנאשם הגיע אל מעגל התנועה, לא נתן זכות קדימה לרכב אחר שנסע באותה העת במעגל התנועה, החל להאיץ מהירותו, ובאמצעות הרכב, נסע לעבר המתלוננים ואחרים שנכחו במקום כדי לדרוס אותם, זאת בכוונה להטיל בהם נכות מום או לגרום להם חבלה חמורה.

הנאשם עלה עם הרכב על המדרכה, פגע עם חזית הרכב במעקה הבטיחות שעל סף המדרכה, והמשיך בנסיעה מהירה לעבר המתלוננים שעמדו במקום. המתלוננים ואחרים שהיו במקום החלו לנוס על נפשם, על מנת לא להיפגע.

במהלך נסיעתו הנאשם פגע במתלונן 1 שהועף באוויר, וכן במתלונן 2. המתלונן 3 זז ברגע האחרון ובכך נמנעה פגיעתו. לאחר מכן הנאשם המשיך בנסיעה עד שפגע בעץ שהיה במקום, ונעצר.

לאחר שהרכב נעצר, החלה קטטה בין הנאשם ובני משפחתו לבין המתלוננים ובני הפלג האחר. במסגרת הקטטה נפגעו הנאשם והאחרים.

מעוצמת הפגיעה המתלונן 1 נפגע בכתף שמאל ובכף רגל ימין, ופונה לבית חולים לקבלת טיפול רפואי.

בנוסף, הנאשם, המתלוננים ואחרים פונו לקבלת טיפול רפואי.

הנאשם במעשיו לעיל, פצע את המתלוננים או גרם להם לחבלה חמורה שלא כדין, זאת בכוונה להטיל בהם נכות מום או לגרום לו לחבלה חמורה, וכן ניסה שלא כדין לפגוע באדם בנשק פוגעני אחר.

כתב האישום ייחס לנאשם מספר עבירות לפי כל אחד מסעיפי החיקוק דלעיל.

הכרעת הדין

2. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, אישר כי הגיע למעגל התנועה, אך טען כי נתן זכות קדימה לרכב שנסע באותה עת במעגל התנועה, ואז מהפלג האחר התנפלו על רכבו, רגמו את רכבו בסלעים, וכי הוא נפצע קשות כתוצאה מכך, איבד שליטה על הרכב, וכתוצאה מכך נכנס במהירות למעגל התנועה, ופגע במתלוננים.

נטען כי לנאשם לא היתה כל כוונה פלילית לפגוע בהם, הוא פגע בהם כתוצאה מתאונת דרכים, כתוצאה מכך שמהפלג האחר זרקו עליו ורגמו אותו בסלעים, ולכן נפגע, ולא הצליח להשתלט על הרכב.

הנאשם העלה טענות נוספות, ולהן התייחסות בהכרעת הדין.

לאחר שמיעת ראיות, לרבות עדות המתלוננים, עדות הנאשם ועדי הגנה מטעמו, נקבע בהכרעת הדין כי הוכח מעל לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום, ויש להרשיעו בעבירות המפורטות בו, אם כי בעבירה אחת בכל אחד מסעיפי העבירות ולא בריבוי עבירות.

לא ניתן אמון בעדות הנאשם, אשר נקבע כי לא היתה מהימנה וכללה שינויי גרסאות, סתירות ואף שינוי מהמענה לכתב האישום, ועדותו גם לא התיישבה עם הנחזה מהסרטונים. מנגד נמצאו עדויות המתלוננים מהימנות.

לאור הראיות ובהן גם סרטונים, נקבע כי: "המסקנה מעל לספק סביר הינה כי הנאשם, במכוון, נהג ברכבו במהירות לעבר המתלוננים ואחרים שהיו מתחת לעץ, נסע עם רכבו ישירות אליהם, עלה על המדרכה, פגע במעקה בטיחות, פגע בעץ ופגע בשניים מהם, גרם להם חבלה חמורה, ובמעשיו ניסה והתכוון לפגוע בהם ובאחרים באמצעות הרכב בו נהג, ומתלונן אחד הצליח למלט עצמו מפגיעה."

בהכרעת הדין התייחסות גם לטענות שונות שהועלו ע"י הנאשם ונדחו.

מכל האמור הורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, אך כאמור בעבירה אחת מכל אחד משני סעיפי החוק, ולא מספר עבירות.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו כראיות לעונש הרישום הפלילי (תע/1) והרישום התעבורתי (תע/2) של הנאשם.

מטעם ההגנה הוגשו כראיות לעונש תצהיר מיום 13.6.23 סומן נע/1, תצהיר מיום 14.6.23 סומן נע/2, הסכם סולחה ומכתב המצורף אליו סומן נע/3, דוח משירות הרווחה מיום 11.5.23 סומן נע/4, ומסמך רפואי מיום 15.6.23 סומן נע/5, סיכום רפואי אצל הפסיכיאטר נע/6, והעידו בראיות לעונש מר עותמאן אבו עג'אג' שהוא קרוב משפחה של כל המעורבים, ועוסק בסולחה ובהשכנת שלום במשפחה ומחוץ למשפחה, מר יוסף אבו עג'אג' אחיו של הנאשם, והפסיכיאטר ד"ר איגור אהרונוב.

על פי עדות מר עותמאן אבו עג'אג' על רקע רכישת מגרשים נוצרו קונפליקטים, והם כמגשרים ניסו למנוע סכסוכים, ומקרה זה קשור לאותו רקע, והיה הסכם סולחה. אחרי האירוע, היחסים בין שני הפלגים מצוינים ובמשפחה יש שלום מלא. המשפחה הינה משפחה משכילה ואנשי כוחות בטחון.

על פי עדות מר יוסף אבו עג'אג', אחיו של הנאשם, היתה בעיה קטנה, הם פתרו את הבעיה, והיא מאחוריהם. העד ציין כי לנאשם יש ילדים קטנים אשר לאחד מהם בעיה אשר פורטה בפרוטוקול, צוין כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו טוב, והוא מסייע לו.

על פי עדות הפסיכיאטר ד"ר איגור אהרנוב, הוא רופא פסיכיאטר במרפאת ערד, ראה את הנאשם פעם אחת לפני מספר חודשים, והסיכום הרפואי נע/6 מיום 16.5.23 נערך על ידו. אלו התלונות של הנאשם, הוא היה גם לפני מספר שנים, אח"כ נעלמו עקבותיו ולא חזר למעקב. המסמך נע/6 הינו בדיקה פסיכיאטרית שגרתית. הוא המליץ לנאשם טיפול פסיכולוגי. הוא אינו יודע אם התיאור העובדתי של הנאשם נכון, אלו דברים שהנאשם סיפר, והאבחנה שלו היא של קשיי הסתגלות, זו אבחנה לצורך עבודה, תגובה רגשית בלי קשר מי יזם את האירוע עצמו. אשם או לא אשם, זה פחות רלבנטי. זו תגובה רגשית, זה יותר עניין פסיכולוגי. לדבריו: **"דיכאון עמוק זה מילים שלו זאת לא אבחנה שלי"**.

תסקיר שירות המבחן

4. לבקשת ב"כ הנאשם הוגש תסקיר שירות מבחן. על פי התסקיר, הנאשם בן 47 נשוי ואב ל-8 ילדים, עבד בתחום האבטחה במשך כ-20 שנים, ונעדר עבר פלילי.

הנאשם אינו מודה בעבירות, לדבריו הוא הקורבן בסיטואציה, לא ניסה לדרוס או לפגוע באף אחד והוא זה שנפגע ושנגרם לו נזק, והכל התחיל בעקבות סכסוך על צינור מים. באשר לפציעותיהם של הנפגעים בתיק, מסר שהוא איבד שליטה על הרכב בגלל שהוא זה שהותקף על ידם ונרגם באבנים.

שירות המבחן נפגש עם אחד הנפגעים בתיק. בן 63 נשוי ואב ל 31- ילדים, אשר שיתף שמאז המקרה הוא חווה כאבים פיזיים וקושי נפשי. עוד שיתף שנערכו שתי סולחות מול משפחתו של הנאשם אך לא בנוכחותו. מסר שלמרות שלא קיים כל קשר בינו לבין הנאשם הוא עדיין חושש ממנו.

שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם שני הנפגעים הנוספים, אך הם לא הסכימו להגיע לפגישה.

שירות המבחן מצוין כי עד לביצוע העבירות הנאשם ניהל חיים יציבים והחזיק בעבודה יציבה.

שירות המבחן מתרשם כי הנאשם לא מודה בעבירות ולא לוקח אחריות מלאה על חלקו, אינו מבין לעומק את מצבו מבחינה משפטית ואת חומרת העבירות, לא הצליח לגלות אמפתיה כלפיי הנפגעים ובחר להציג עצמו כקורבן של הסיטואציה, וכמי שנפגע ושילם מחירים. בשיחה עמו בשל איומו לפגוע בעצמו באם ייאסר, שוחחו עימו על מצבו מבחינה נפשית והומלץ לו ללכת לבדיקה פסיכיאטרית אך הוא סירב לשתף פעולה וללכת להיבדק. שירות המבחן שוחח גם עם ערביו על מנת שילוו אותו לבדיקה פסיכיאטרית אך הם מסרו שמצבו הנפשי טוב ושנעשה לו עוול בתיק זה. כמו כן בשיחה מול שירות המבחן התקשה לווסת עצמו ולשלוט ברגשותיו והגיב בתוקפנות.

שירות המבחן התרשם שהנאשם לא הביע נזקקות לטיפול או העלה קשיים שעליהם היה רוצה לעבוד במסגרת טיפול ולא הבין מלכתחילה מדוע הופנה לשירותים.

להערכת שירות המבחן קיים סיכון להתנהגות עוברת חוק בתחום האלימות.

לאור ההתרשמות ולאור זאת שהנאשם לא לוקח אחריות מלאה על מעשיו, לא מודה בעבירות, ולא מביע נזקקות לטיפול כלשהו, מומלץ על הטלת ענישה מוחשית. ככל שייגזר דינו למאסר בפועל ממליץ שירות המבחן על בדיקה פסיכיאטרית בשל איומיו בשיחה מולם להתאבד במידה שיוטל עליו עונש כזה.

טענות הצדדים:

5. לטענת ב"כ המאשימה:

לאחר ניהול הוכחות הנאשם הורשע בעבירות חמורות, נסיבות ביצוע העבירות מלמדות על תיק חמור, על פגיעה ברף הגבוה בערכים המוגנים, ולפיכך המאשימה עותרת לקביעת מתחם עונש הולם שרכיב המאסר ינוע בין 7 ל-10 שנות מאסר.

התבקש לגזור על הנאשם עונש בחלקו האמצעי של המתחם שהוצע, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע פסילה מותנית ופיצוי למתלוננים.

נטען כי הנאשם פגע במתלוננים וניסה לפגוע באחרים באמצעות רכב שאותו הפך לכלי נשק של ממש, ואך במזל האירוע הסתיים באופן שבו הסתיים כשברור שפוטנציאל הנזק היה גבוה ביותר.

מדובר באירוע של מה בכך שהוביל להתנהגות חסרת רסן של הנאשם, בנסיבות אלה המאשימה מבקשת מבית המשפט להרתיע את הנאשם ואת שכמותו.

ביחס לתסקיר, הנאשם לא מודה בעבירות המיוחסות לו, גם לאחר הכרעת הדין, ורואה בעצמו קורבן. המאשימה סבורה שבעמדתו של הנאשם יש כדי להשליך באופן ישיר על אותו הסכם סולחה שהעתקו הוגש, כי מי שרואה עצמו כקורבן מבחינתו אין משמעות להסכם הסולחה, כי הרי אם האירוע שבכתב האישום מבחינתו לא בא לעולם, אין שום צורך בסולחה.

ביחס לעדים בראיות לעונש, אין בעדותם השפעה לעניין העונש. התבקש לא לתת משקל של ממש בעניין העונש לדוח הביקור אצל הפסיכיאטר שהעיד, ומחקירתו הנגדית עלה שאבחנתו באה לאחר מסד נתונים שמסר הנאשם, מסד נתונים שקרי. בסופו של יום לא נקבעו לגביו אבחנות פסיכיאטריות לא הותאם לו טיפול תרופתי, הפסיכיאטר אישר שיש

אפשרות שאת כל הסימפטומים שהנאשם מסר לו שהוא סובל מהם, הם למעשה בדיה וזיוף.

6. לטענת ב"כ הנאשם:

נטען כי ב"כ המאשימה הגזים לחומרה בתיאור האירוע, ב"כ המאשימה טען כי האירוע היה מתוכנן, וזה לא כך.

אין מחלוקת שהיה צורך לתקן את הצינור, וכתוצאה מרצונו לתקן את הצינור המגיע לביתו, התפתחה מהומה גדולה, שהיו איומים, צעקות, זריקות אבנים מכל כיוון. לקראת סיום האירוע, האירוע ממש לא הסתיים, יצא הנאשם עם הרכב והיה האירוע.

האירוע העובדתי, העובדות הפשוטות הן נסיעה ומעבר בכיכר במעגל תנועה, מעבר למעגל ובסמוך מאוד למעגל יש מעקה, יש מדרכה, ועץ. והתוצאה היא שהנאשם שהיה ביחד עם בנו הקטין בן 15, עולה על המדרכה פוגע במעקה, פוגע בעץ, וגם במתלוננים כך קבע בית המשפט. כתוצאה מהאירוע הזה הוא איבד את הרכב שלו, נפגע קשות, וגם אחרי שהוא יצא אחרי פגיעה קשה ברכב, נרגם באבנים ונפגע ונזקק לטיפול רפואי משמעותי ואושפז בבית חולים. הוא היה שרוע על הכביש, או ליד הכביש, עת שהגיעו מד"א ואספו אותו לבית חולים. נכון שגם מתלוננים נפגעו, אבל תודה לאל גם הוא אומר תודה לאל יום יום, שלא היו פגיעות רציניות, וכפי שמשקף מהמסמכים הרפואיים הנזק באותו אירוע וגם הנזק העתידי לא משמעותי. אין נכות, אין נכות בתפקוד, כולם השתחררו באותו יום קיבלו טיפול והשתחררו, פגיעות קלות. העובדות האלה הן רלבנטיות מאוד גם בקביעת מתחם העונש.

בקשר לנסיבות הקשורות לביצוע עבירה, לא היה תכנון, הכל היה בלהט האווירה שהיתה שם והוא סבל מהרבה פגיעות, רכבו הורד מהכביש הבן שלו נפגע והוא נפגע.

בנסיבות האלה, שלוקחים בחשבון את התוצאה של התאונה ומי נפגע יותר ומי פחות, זה משליך על מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, ההגנה מתנגדת לתיאור שמידת הפגיעה חמורה. בנסיבות האלה היא פחותה.

הנאשם טוען שזו תאונה.

הניסיון להציג מתחם כפי שטענה לו המאשימה הוא מופרך ומתעלם מהענישה הנהוגה, ויש מקרים של עובדות קשות יותר מעובדות ביק הזה, עם תוצאות של פגיעות חמורות יותר, שהסתיימו בעובדות שירות.

הנאשם תרם רבות למשפחתו וגם לסביבה שלו, לחברה, גידל משפחה נורמטיבית, משפחה רוב בניה משרתים בביטחון, ותורמים לחברה ולמדינה.

התבקש לקבוע כי המתחם יתחיל מעבודות שירות ועד לשנה, בנסיבות אלה.

נטען לקיומה של סולחה, והפסיקה נותנת לכך משקל בקביעת העונש. הסולחה היא על כל האירוע. בני המשפחה שהם קרובים ושכנים, חיים ביחד וימשיכו לחיות ביחד, והם באמצעות הסולחה הזו סיימו את כל הסכסוך ביניהם.

דבר נוסף, הנאשם נעצר ביום 28.6.20, במהלך השלוש שנים האלה הוא נעצר תקופה ממושכת, מיום המעצר 28.6.20 ועד ליום 21.12.20, כמעט חצי שנה של מעצר ממש פעם ראשונה בחייו. אח"כ הוא נעצר באיזוק אלקטרוני במרכז הארץ עד לתאריך 1.7.21 עת שבוטל האיזוק ועבר לשהות במעצר בית.

במהלך התקופה הזו נפטר אחיו מסרטן, הוא לא יכול היה להיות בלוויה שלו, אח קרוב מאוד. זה היה אירוע מטלטל וקשה עבורו.

הנאשם נותר במעצר בית מלא עד שביום 20.10.21 בית המשפט התיר לו לצאת לעבודה. אבל בשל מצבו הבריאותי הוא לא יכול היה לצאת לעבודה, ולכן הוא נותר במעצר בית מלא.

במהלך כל התקופות שלוש שנים ויותר, הנאשם הוכיח שהוא מכבד את החלטות בית המשפט והחוק לא נרשמה הפרה אחת, וזה גם רלבנטי לקביעת העונש. זה גם אומר שאם בית המשפט יקבע מתחם שיש בו מאסר, העובדות האלו ישמשו כהוכחה שמדובר בנאשם שהשתקם למרות אי לקיחת אחריות, אדם שלאורך תקופה ארוכה זאת הוכחה שהוא משוקם אין סיכון שיפגע במישהו, שלוש שנים שלא פגע באף אחד כיבד החלטות בית המשפט.

הנאשם שנים רבות איש עבודה, שעבד ותרם, ודאג למשפחה שלו, שמונה ילדים, אחד מהם נכה זקוק לטיפול, במהלך שלוש שנים המשפחה סבלה מאוד, המצב הכלכלי התדרדר מאוד וזה עונש, והתבקש לתת לנסיבות האלה את מלוא המשקל לקולא.

ביחס לעדות הפסיכיאטר, ההתרשמות של הרופא היא שמדובר בנאשם שסובל מדיכאון עמוק דיכאון קשה. את ההתרשמות הזו אי אפשר לבטל.

לגבי הערכת המסוכנות, שירות המבחן, צוין שקיים סיכון להתנהגות עוברת חוק באלימות. שירות המבחן לא אמר סיכון גבוה, בינוני, אלא שקיים סיכון.

אין ספק שהאירוע טלטל אותו הפך את עולמו לגמרי, והשפיע עליו לרעה. התבקש להתחשב בכל אלה ולהימנע מהטלת עונש מאסר בפועל, להסתפק בעונש שירוצה בעבודות שירות, בנוסף לעונש שהוא נעצר.

הנאשם אמר כי הוא מסתפק במה שאמר עורך דינו.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

7. בביצוע העבירות, בנסיבות ביצוען, פגע הנאשם בערכים המוגנים ביסודן אשר המרכזי בהם הוא שמירה על שלמות גופו של אדם, חייו וכבודו, וכן פגיעה בבטחון הציבור, בסדר הציבורי, ובצורך למנוע שימוש בכלי רכב לביצוע עבירות.

העבירות בוצעו על ידי הנאשם תוך כוונה, כשהוא נכנס לרכבו, בנו הקטין לידו, ומבצע את העבירות תוך שימוש בכלי רכב, ונוסע ישירות אל האנשים אשר עמדו ליד הכביש.

באמצעות הרכב, נסע הנאשם לעבר המתלוננים ואחרים שנכחו במקום כדי לדרוס אותם, זאת בכוונה להטיל בהם נכות מום או לגרום להם חבלה חמורה. הנאשם עלה עם הרכב על המדרכה, פגע עם חזית הרכב במעקה הבטיחות שעל סף המדרכה, והמשיך בנסיעה מהירה לעבר המתלוננים שעמדו במקום. המתלוננים ואחרים שהיו במקום החלו לנוס על נפשם, על מנת לא להיפגע. במהלך נסיעתו הנאשם פגע במתלונן 1 שהועף באוויר, וכן במתלונן 2. המתלונן 3 זז ברגע האחרון ובכך נמנעה פגיעתו. לאחר מכן הנאשם המשיך בנסיעה עד שפגע בעץ שהיה במקום, ונעצר.

מדובר במעשה קשה, מתוכנן, בכוונה לפגוע באנשים אשר עמדו שם, תוך שהנאשם מוציא אל הפועל את כוונתו זו ופוגע בשניים כמפורט לעיל. כל זאת כאשר בנו הקטין עימו ברכב.

יש לדחות שורת טענות שהועלו בטיעונים לעונש לשאלת התכנון והכוונה, כל אלו אינם מתיישבים עם הכרעת הדין. לא ארחיב בענין זה ויצוין אך כי הקביעות העובדתיות בהכרעת הדין הן בלבד המסד העובדתי ביחס לנסיבות ביצוע העבירות.

הפגיעה אשר פגע הנאשם בערכים המוגנים הינה פגיעה ברף גבוה. התכנון, נסיבות הביצוע, והפגיעה הפיזית לבסוף אשר פגע בשניים, ויכול והיה פוגע ברבים אחרים עם תוצאות קשות אף יותר, כל אלו מלמדים על רף גבוה של פגיעה בערכים המוגנים.

מעשים אלו של הנאשם בוצעו על רקע סכסוך, והנאשם עושה שימוש ברכבו ככלי נשק במסגרת סכסוך, נוסע, מאיץ, ובמתכוון נוסע ישירות אל קבוצת אנשים עומדים, ופוגע בשניים מהם.

8. שוב ושוב הודגש בפסיקה הצורך להילחם בעבירות אלימות בכלל, ועבירות אלימות תוך שימוש באמצעים שונים בפרט, ובניסיון לפתור סכסוכים באמצעות אלימות.

הנאשם עשה שימוש ברכבו ככלי נשק לתקיפת המתלוננים ואחרים ולפגיעה אלימה בגופם.

השימוש ברכב מהווה נסיבה לחומרה משמעותית.

להלן התייחסות הפסיקה לעבירות אלימות בכלל, לשימוש באלימות לפתרון סכסוכים, ובפרט לשימוש בכלי רכב לצורך זה.

בפסיקה מודגשת חומרת עבירות אלו, ומודגש הצורך במלחמה בהן.

ע"פ 759/16 גאברין נ' מ"י (13.6.2016): "בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם אלימות החותרת תחת זכותו של אדם לשלמות גופו ... וכן על הצורך להרתיע את הפונים לפתרון סכסוכים בכוח הזרוע באמצעות השתת עוונשים הולמים ומשמעותיים. זאת במטרה להעביר את המסר כי החברה אינה סובלנית להתנהגויות מסוג זה...".

ע"פ 4697/11 מ"י נ' סילמאן אלצאנע (24.3.2013): "חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים בנשק קר או חם".

ע"פ 3863/09 מ"י נ' חסן (10.11.2009): "האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת".

ע"פ 8314/03 שיהאד נ' מ"י (7.6.2005): "בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה".

ביחס לשימוש בכלי רכב כנשק נפנה לדברים הבאים:

ע"פ 4236/14 מגדי נעאים נ' מ"י (2.6.2015): "השימוש ברכב ככלי נשק המכוון נגד הולך רגל כמו המתלונן עלול לגרום נזק חמור באופן משמעותי מאשר השלכת אבנים ... כמו כן, יש להבחין בין מקרים כבענייננו בהם המערער התכוון לפגוע במתלונן באופן מודע ומפוכח, לבין מקרים בהם גרימת החבלה החמורה הייתה כשהפוגע היה במצב מעורפל מבחינה תודעתית, ומתוך חשש לחייו שלו...".

ע"פ 615/12 אביאל שושן נ' מ"י (14.2.2013): "בנסיבות העניין המערער השתמש בכלי רכב על מנת לפגוע בשכניו כשהוא אינו מחזיק ברישיון נהיגה. כפי שהדגיש זאת בית המשפט המחוזי, כלי רכב נועד להפקת תועלת מסוימת ואינו מיועד לשמש ככלי נשק לפגיעה בשלמות גופם ובחיייהם של בני אדם ולא כל שכן בשל עניין של מה בכך".

9. כידוע, קשת הענישה בעבירות האלימות, כמו גם אלו אשר לפי סעיף 329 לחוק העונשין, רחבה ומתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לנסיבותיו של כל אירוע, חומרתו, האלימות אשר ננקטה במסגרתו ותוצאותיה. ר' ע"פ 5153/13 פלוני נ' מ"י (13.1.2014) - "קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש בנשק קר, רחבה ומגוונת".

קביעת המתחם אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר בנסיבות המסויימות בהן בוצעה, תוצאותיה ומידת חומרתה. למתחם הנקבע היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 רן חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013). להלן פסיקה רלוונטית, אך יש לאבחנה בהתאם לנסיבות כל מקרה.

בע"פ 5908/15 מ"י נ' עומר פלאח (4.2.2016) - המשיב הורשע על פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה (מספר מקרים) לפי סעיפים 329(א)(1) ו-329(א)(2) לחוק העונשין, המשיב, ששמע על בריחתה של אחייניתו המתלוננת, יצא לחפש אחריה, ככל הנראה כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ומשאיתרה בצד הדרך, נסע לכיוונה ופגע בה בעוצמה באמצעות רכבו. כתוצאה מכך נפלה המתלוננת, נחבלה בפניה, רגלה נשברה ונוצר חתך בראשה. בהמשך, ניסה המשיב לדרוס את המתלוננת פעם נוספת, אך בטרם הצליח לפגוע בה הצליח מכר של המתלוננת שהיה במקום להעביר אותה אל מעבר למעקה בטיחות שניצב בשולי הכביש. המשיב ניסה שוב ושוב לפרוץ באמצעות רכבו את המעקה ולפגוע במתלוננת, אך מעקה הבטיחות לא נפרץ. משנואש מניסיונות אלה, ירד המשיב מהרכב והחל להכות את המתלוננת באגרופים בראשה ובבטנה. המתלוננת ניסתה לברוח, אך לא הייתה מסוגלת בשל רגלה השבורה. התקיפה הפסקה רק כאשר הגיע למקום קרוב משפחתה של המתלוננת, אשר אחז במשיב ומנע ממנו להמשיך במעשיו. לבסוף, למרות ניסיונותיו של המשיב למנוע זאת, המתלוננת הועלתה לרכבו של מכרה, והם ברחו מהמקום לקבלת עזרה רפואית. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת חבלות רבות אשר הביאו לאשפוז למשך עשרה ימים. לא נותרה נכות קבועה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין שלוש לשש שנות מאסר בפועל, ומצא לנכון שלא למצות עם המשיב את הדין, ואף לחרוג ממתחם העונש שנקבע, והשית על המשיב עונש של שלושים חודשי מאסר בפועל וכן עונש מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך 40,000 ש"ח. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו המשיב על 4 שנות מאסר, תוך שציון כי: "התרשמתי, כי העונש שהשית בית משפט קמא על המשיב אכן אינו הולם את נסיבות האירוע האלים והחמור המתואר בכתב האישום, וכי נוכח שיקולי הענישה הנהוגים נדרש היה לקבוע עונש חמור מהעונש שנקבע בגזר הדין. יחד עם זאת, מאחר שאין מנהגה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם, אציע להעמיד את עונשו של המשיב על ארבע שנות מאסר בפועל".

חומרת הנסיבות בביצוע העבירות על ידי הנאשם כאן אל מול ע"פ 5908/15 בחלקן חמורות יותר ובחלקן חמורות פחות. הפגיעה שם היתה מושכת יותר, וכללה לא רק את הפגיעה עם הרכב, ומנגד, כאן הנאשם פגע ביותר מאדם אחד, ונסע לעבר קבוצת אנשים ויכול היה לפגוע ברבים אחרים.

בע"פ 4263/14 מגדי נעאיים נ' מ"י (2.6.2015) - המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. על פי כתב האישום, נסע המתלונן במשאית בה נהג אחיו. באותה עת, נהג המערער ברכב מסוג סובארו ונסע מאחורי המשאית. לאחר שמספר ניסיונות שעשה המערער לעקוף את המשאית לא צלחו, החל המערער לצפור למשאית ולנהוג בפראות. עבוד עצר את המשאית בצד הימני של הכביש, והמערער עצר את הסובארו על אי-

תנועה המצויר על הכביש. בשלב זה, יצא המתלונן מהמשאית והלך לכיוון הסובארו. שעה שניצב המתלונן מול הסובארו, פתח המערער בנסיעה מהירה לכיוונו, פגע בו, והעיפו על מכסה המנוע של הסובארו, כך שלמספר שניות אחז המתלונן במכסה המנוע, אך אז לחץ המערער על דוושת הבלמים והעיף את המתלונן קדימה לעבר הכביש. כשהמתלונן שרוע על הכביש מולו, המשיך המערער בנסיעה מהירה לעברו, עלה עליו עם רכב הסובארו, ונמלט מהמקום לכיוון צפון. כתוצאה ממעשים אלו נפצע המתלונן בראשו, ידיו ורגליו, והוא פונה לבית החולים. בית המשפט המחוזי קבע כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין 2 ל-5 שנות מאסר, והשית על המערער 36 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שקבע כי: **"עבירת האלימות בה הורשע המערער ונסיבות ביצועה יכלו להביא לפגיעה חמורה ביותר. כמו כן, השימוש ברכב על-מנת לפגוע במתלונן, והפקרתו לאחר מכן כשהוא מוטל שכוב ופצוע על הארץ, מעידים על זלזול בחיי אדם ועל מסוכנות גבוהה..."**

הנאשם כאן פגע ביותר מאדם אחד, ונסע אל עבר קבוצה, והנסיבות בענינו חמורות במידה מסויימת מהנסיבות שם.

בע"פ 615/12 **שושן נ' מ"י** (14.2.2013) - המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בשתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) וסעיף 329(א)(1); הפקרה לאחר פגיעה; נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא ביטוח רכב. על המערער הושתו שש שנות מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלווית. למערער אין ומעולם לא היה רישיון נהיגה בתוקף, המערער נהג ברכב בסמוך לביתו של המתלונן, ולצדו ישב אחיו הקטין. אותה עת שהה אביו של המתלונן, בחצר הבית. בהגיע המערער בסמוך לבית הוא הסיט את הרכב אל תוך החצר לכיוונו של האב שהבחין בכך וקפץ הצידה ולא נפגע. המתלונן יצא מפתח ביתו אל החצר והמערער נסע לאחור כדי להיכנס שוב לחצר ולפגוע בו עם הרכב. אחיו של המערער יצא מהרכב כאשר הוא מחזיק בידו אבן. המערער נסע שוב לתוך חצר הבית, פגע קלות באבי המתלונן והמשיך בנסיעתו לעבר המתלונן, הפילו ארצה ונסע עליו תוך שהוא גורם לו חבלה חמורה. לאחר מכן הפקירו המערער ואחיו את המתלונן ולא הגישו לו עזרה רפואית. המתלונן שנפגע פגיעה רב מערכתית בכל חלקי גופו, אושפז במצב קשה, מונשם ללא הכרה ועבר ניתוחים. בית המשפט העליון דחה את הערעור על עונש המאסר תוך שנקבע כי גזר הדין אינו חורג ממדיניות הענישה הראויה ו"**מעשים אלו צריך שיזכו לתגובה עונשית הולמת הן מבחינת שיקולי הגמול והן מבחינת שיקולי הרתעת היחיד והכלל"**.

בע"פ 3090/11 **ווספי ענתבאווי נ' מ"י** (18.10.2012) - המערער הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיפים 329(א)(1)-(2) לחוק העונשין. המערער הגיע במונית בה נהג לתחנת דלק בה עבד אותה עת המתלונן. המתלונן תדלק את המונית והמערער שילם עבור הדלק. המתלונן הבחין כי חלק מהמטבעות שניתנו לו נראים מזויפים ולכן סרב לקבלם. על רקע זה פרץ בין המתלונן לבין המערער דין ודברים והמערער עזב את המקום. כעבור עשר דקות לערך חזר המערער לתחנת הדלק כשהוא נוהג ברכב מיצובישי. המתלונן ניגש לרכב, המערער יצא מהרכב והשניים התווכחו באשר למטבעות האמורים. מייד לאחר מכן המערער אמר למתלונן כי אם הוא "גבר" שיכנס לרכב והם יסעו ליער משום שהמערער אינו רוצה להכותו בתחנה. המתלונן השיב כי על המערער לעזוב את המקום ולא הוא יקרא למשטרה. המערער נכנס לרכב ואמר למתלונן "אם אתה תספיק לעמוד על הרגליים שלך תתקשר למשטרה". המערער נהג ברכבו לעבר המתלונן בכוונה לפגוע בו והרכב פגע במתלונן. המתלונן הוטל על מכסה המנוע ונאחז במגבים. המערער המשיך לנהוג כשהמתלונן שרוע על הרכב עד שהמתלונן נחבט בקונטיינר הניצב בתחנת הדלק. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרמו למתלונן חבלות חמורות, שברים באגן וברגל שמאל. המתלונן אושפז בבית חולים 16 יום, ובמהלך אשפוזו נותח. על המערער הושתו שלוש שנות מאסר לריצוי בפועל, וערעורו נדחה.

לאור כל המפורט לעיל, אני מוצא את מתחם העונש ההולם לעבירות אשר ביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל בין 3 ל - 5 שנים. על הענישה לכלול גם רכיב של פיצוי ופסילה בפועל.

הענישה

10. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם, לא לקולא ולא לחומרה.

הנאשם אינו לוקח אחריות על מעשיו, וכופר באשמתו. זוהי זכותו המלאה של הנאשם, לדבר משמעות בקביעת העונש הראוי. ר' ע"פ 8421/12 בן חיים נ' מ"י (29.2.2013) בו נפסק: "אינני סבורה כי בשלב גזירת הדין ניתן להתעלם מהשאלה אם הנאשם נוטל אחריות למעשיו או אם הוא מוסיף וכופר בהם. שיקולים בדבר לקיחת אחריות והבעת חרטה נוגעים לליבת מלאכת הענישה וקשורים בקשר הדוק למרבית שיקולי הענישה - סיכויי השיקום, הרתעת היחיד והגנה על שלום הציבור. השאלה אם הנאשם, לאחר שנמצא אשם, נוטל אחריות למעשים שבהם הורשע עומדת במרכזו של שיקול השיקום, שכן לקיחת אחריות והבעת חרטה הם קריטריונים חיוניים שבהם נעזרים בתי המשפט וקציני שירות המבחן לצורך הערכת פוטנציאל השיקום של הנאשם שלפניהם. שיקולים אלו מהווים גם אינדיקציה חשובה לצורך בהרתעת הנאשם, שהרי אי לקיחת אחריות מצידו עשויה להעיד על צורך בהרתעה קשה יותר באמצעות השתת עונש כבד יותר. כמו כן הם נוגעים לצורך בהגנה על הציבור, שכן היעדר חרטה ואי נטילת אחריות על המעשים מעידים ברוב המקרים על מסוכנות וחשש מוגבר לחזרה על המעשים בעתיד. 21.דומה, אם כן, כי יהיה זה בלתי אפשרי לקבוע עונש בלי להתחשב בשאלה אם הנאשם, לאחר שנמצא אשם, לקח אחריות על המעשים - שאלה המהווה בסיס למרבית שיקולי הענישה, כאמור. יחד עם זאת, אדגיש כי כפירתו של נאשם שהורשע אינה צריכה לשמש שיקול עצמאי להחמרה בעונש, כשם שבחירתו של נאשם לנהל הוכחות לא תיזקף לחובתו...".

הנאשם אינו מקבל כל אחריות על מעשיו, הנאשם אינו מביע כל צער או חרטה על ביצוע מעשיו או על הפגיעה בנפגעים.

העבירות אשר ביצע הנאשם מצריכות מתן משקל של ממש לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. הנאשם אינו מביע חרטה כלשהי, ומכאן ששיקול הרתעת היחיד צריך לקבל משקל גבוה.

הנאשם נעדר עבר פלילי, אב ל - 8 ילדים, ונפנה לנסיבות המפורטות לעיל.

אלמלא הנסיבות האישיות של הנאשם, היה מקום להטלת ענישה ברף האמצעי של המתחם ואף למעלה מכך, ואולם לאור הנסיבות האישיות האמורות, אני מוצא לנכון להטיל ענישה בחלקו התחתון של המתחם מתחת לאמצעו.

אין לקבל את טענות ב"כ הנאשם ביחס למסמך נע/6 אשר נערך על ידי הפסיכיאטר וביחס לעדות הפסיכיאטר. המסמך

וגם עדות הפסיכיאטר אינם מתייחסים ל"דיכאון עמוק דיכאון קשה" כנטען.

האבחנה של הפסיכיאטר הינה של קשיי הסתגלות, ולדבריו זו אבחנה לצורך עבודה, תגובה רגשית, ו"זה יותר עניין פסיכולוגי". ביחס למילים "דיכאון עמוק" אומר הפסיכיאטר מפורשות כי זו אינה אבחנתו אלא אלו מילותיו של הנאשם, והאבחנה של הפסיכיאטר שונה, כאמור - קשיי הסתגלות.

אין כל מקום לירידה אל מתחת למתחם העונש ההולם כבקשת ב"כ הנאשם. אין כל אינדיקציה לשיקום, כאמור הנאשם אינו מכיר באחריות כלשהי, ולא עבר כל הליך טיפולי ואף לא תחילתו.

אשר להסכם הסולחה - לא מצאתי מקום למתן משקל להסכם, שכן הסולחה למעשה אינה קשורה לאירוע, אלא לסכסוך אחר, והאירוע אינו מוזכר בסולחה, מה גם שהנאשם כלל אינו מקבל אחריות, ומכאן שאין כל משמעות לסולחה הנטענת.

ביחס לטענות כי הנאשם עצמו נפגע, אין לתת להן משקל, שכן הנאשם יזם וביצע את הפגיעה באחרים, הוא אשר תכנן וביצע את כל המעשה.

הליך זה התעכב והדיונים נדחו לאור כך שבא כוחו הקודם של הנאשם נסע לחו"ל ובשלב מסויים היה לו קושי לשוב עקב המלחמה באוקראינה. הנאשם עצמו ביקש שוב ושוב לדחות את הדיון עד שלבסוף לא היה מנוס מהחלפת הייצוג. לחלוף הזמן יש ליתן משקל, כמו גם לעובדה שהנאשם היה בתחילה באיזוק אלקטרוני ולאחר מכן במעצר בית, ולאחר מכן בתנאים מגבילים חלקיים, אלו מובאים בשיקולים בענישה במסגרת המתחם.

על הענישה לכלול פסילה משמעותית, שכן הנאשם מבצע עבירות חמורות תוך שהוא משתמש ברכבו ככלי נשק, לפגיעה באחרים.

כן יוטל פיצוי, אשר כדרך קביעתו בהליך פלילי יבוצע על דרך האומדן, ובו יובאו בשיקולים העובדות המפורטות לעיל של אופן ביצוע הפגיעה עצמה ומשמעותה על הנפגעים, והפגיעות הפיזיות בשני המתלוננים 1-2, כמו גם העובדה שלא נותרה נכות, אך על מתלונן 1 עדיין קיימות השלכות כתוצאה מהפגיעה, כאבים פיזיים וקושי נפשי.

11. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 42 חודשים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש

שנים מיום שחרורו יעבור על עבירת אלימות מסוג פשע.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלונן ע.ת.1 פיצוי בסך 20,000 ₪, ולמתלונן 2 ע.ת.4 פיצוי בסך 5,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלוננים על פי פרטים שימסרו במזכירות.

פסילה בפועל - הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת לתקופה של 5 שנים.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשפ"ג, 18 יולי 2023, במעמד הצדדים.